

Arrest

nr. 192 147 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt en van de beslissingen van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 maart 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 27 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 augustus 2011 worden ten aanzien van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 71 921 van 15 december 2011 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door verzoekers geactualiseerd op 21 en 28 december 2011.

Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 februari 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 16 februari 2012 geactualiseerd.

Op 23 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 juni 2012 worden ten aanzien van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 14 augustus 2012 wordt een beslissing tot niet in overwegingname van deze asielaanvraag genomen.

Op 1 oktober 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 10 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de derde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 29 juni 2012, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de vierde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 oktober 2012, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten, voor verzoekster met een inreisverbod van drie jaar.

Deze drie beslissingen van 19 november 2012 worden op 14 januari 2013 ingetrokken.

Op 20 december 2012 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de vierde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 oktober 2012, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Op 12 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen worden ter kennis gebracht op 28 februari 2013.

Bij arrest van de Raad nr. 105 295 van 19 juni 2013 wordt de beslissing van 30 januari 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd. Er werd geen beroep ingesteld tegen het bevel van 12 februari 2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en het bevel van 12 februari 2013 om het grondgebied te verlaten.

Op 3 april 2013 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 april 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 april 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 april 2013.

Op 18 april 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 september 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 11 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 1 oktober 2012 waarbij deze opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 138 909.

Op 25 oktober 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 5 november 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 5 november 2013 zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*"D., A. (R.R.: xxx)
geboren te S. op (...)1978
+ echtgenote: D., M. (R.R.: xxx)
geboren te S. op (...)1985*

*+ 2 minderjarige kinderen:
- D., M., geboren op (...)2002
- D., A., geboren op (...)2004*

*allen van nationaliteit: Russische Federatie
adres: (...)*

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 05.11.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op respectievelijk 28.02.2013 (voor mevrouw D.) en 22.04.2013 (voor de heer D.). Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot respectievelijk 28.02.2016 (voor mevrouw D.) en 22.04.2016 (voor de heer D.). Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

Op 18 februari 2014 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: D., A.

geboortedatum: (...) 1978

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 22.04.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 12.06.2012, 28.02.2013, 23.04.2013, 22.04.2013 en 25.10.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan zowel de bevelen om het grondgebied te verlaten als aan het inreisverbod gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.06.2012, 28.02.2013, 23.04.2013, 22.04.2013 en 25.10.2013.”

Derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: D., M.

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: Saratov

nationaliteit: Russische Federatie

+ 2 minderjarige kinderen:

- D., M., geboren op (...)2002, nationaliteit: Russische Federatie

- D., A., geboren op (...)2004, nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 28.02.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 01.09.2011, 12.06.2012, 14.08.2012, 28.02.2013 en 22.04.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan zowel de bevelen om het grondgebied te verlaten als aan het inreisverbod gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 01.09.2011, 12.06.2012, 14.08.2012, 28.02.2013 en 22.04.2013"

Op 23 juli 2014 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 3 september 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinuies*).

Bij arrest van de Raad nr. 132 834 van 5 november 2014 wordt het beroep van verzoekers tegen de beslissingen van 26 augustus 2014 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid wat de eerste bestreden beslissing betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat de verzoekers nergens in het verzoekschrift concreet aanduiden waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het thans voorliggende beroep. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoekers worden verwacht dat zij standpunt innemen en hun concreet belang aantonen wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810). De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in het voorliggend verzoekschrift geenszins betwisten dat jegens hen respectievelijk op 12 februari 2013 en 8 april 2013 een inreisverbod werd getroffen, dat hen op 28 februari 2013 en op 22 april 2013 onder de vorm van een bijlage 13sexies werd ter kennis gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gaat om twee bijlagen 13sexies, die een inreisverbod van drie jaar behelzen. Deze inreisverboden verboden hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van drie jaar vanaf de kennisgeving ervan.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod immers het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (cf. RvS 5 juli 2016, nr. 235.344; RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval traden de aan verzoekers opgelegde inreisverboden in werking op 28 februari 2013 en 22 april 2013. Deze inreisverboden waren definitief op het moment van het instellen van het onderhavige beroep, zij werden door het bevoegde bestuur niet opgeheven, opgeschort of ingetrokken en verzoekers konden er geen rechtsmiddel meer tegen aanwenden nu de beroepstermijn daartoe reeds ruimschoots was overschreden. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve staat het buiten betwisting dat verzoekers op het ogenblik van het instellen van de onderhavige vordering onder de gelding vielen van een definitief inreisverbod van drie jaar waarvan niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Gelet op het feit dat deze inreisverboden aan verzoekers *“de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten”*

gedurende een termijn van drie jaar verboden, konden verzoekers op het moment van het instellen van de vordering geen wettig belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard. Het toen vigerende inreisverbod stond immers het toekennen van de gevraagde verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de weg. In dit kader wijst de Raad er nog op dat de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde “*buitengewone omstandigheden*” de omstandigheden betreffen die het verantwoorden die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming (RvS 5 juli 2016, nr. 235.344).

Verzoekers hadden op het ogenblik van het instellen van het beroep geen belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Het belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en kan derhalve niet hangende het geding worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). Bijgevolg heeft de omstandigheid dat op het ogenblik van het sluiten der debatten de geldingsduur van de inreisverboden is verstreken, *in casu* niet tot gevolg dat de verzoekers daardoor het vereiste belang bij het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing verwerven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers geen nuttige gegevens ter beoordeling hebben aangevoerd die kunnen aantonen zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang hebben bij het indienen van het beroep (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dit volstaat reeds om het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, te verwerpen.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoekers voeren twee middelen aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, met name het vierde en het vijfde middel uit het verzoekschrift. Het vierde middel luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART 7 VW

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de echtgenote van verzoeker zoals deze ten genoegen van recht wordt bewezen door de voorlegging van de nodige medische attesten.

Dat bovendien in geen enkele mate wordt gemotiveerd waarom zou moeten worden afgeweken van een normale termijn en er een termijn van 0 dagen zou moeten worden verleend, hetgeen totaal in strijd is met het redelijkheidsbeginsel temeer de normale beroepstermijn 30 dagen belooft."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het vierde middel roepen verzoekers de schending in van artikel 7 Vreemdelingenwet, van artikelen 3 en 5 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekers verwijzen naar de onveilige toestand in Tsjetsjenië en zij citeren bepaalde paragrafen uit de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie zonder enige referentie te vermelden teneinde de waarachtigheid van de uitspraken na te gaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers reeds hun 'gegronde vrees' voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt in het kader van de asielprocedure.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden hen geweigerd.

Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd een mogelijke schending van artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

Verzoekers maken de schending van artikelen 3 en 5 niet aannemelijk.

Zij voeren geen argumenten aan om aan te tonen dat zij persoonlijk het risico lopen om slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen bij de terugkeer naar Rusland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze de rechten van verdediging en artikel 7 Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn.

Het middel is ongegrond."

3.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM onder meer omdat geen rekening werd gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster.

In dit verband wordt erop gewezen dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 192 052 van 15 september 2017 de beslissing werd vernietigd van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Huidige bestreden bevelen bevatten geen overwegingen inzake de gezondheidstoestand van verzoekster voor wie de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Door de vernietiging van de beslissing van 11 september 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, staat deze aanvraag, mee ingediend door verzoeker, opnieuw open. Deze opnieuw hangende aanvraag heeft geen schorsende werking en verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Er dient echter wel te worden vastgesteld dat de verwerende partij momenteel, door de vernietiging van de beslissing omtrent de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen standpunt heeft ingenomen

inzake artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan in huidige stand van het geding de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten.

Dit onderdeel van het vierde middel is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissingen van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET